

anerkendt nationalmærke eller De Forenede Nationers eller Det Europæiske Råds flag» (§ 110 e). Disse eksempler illustrerer, at man ikke i lovgivning om indvandrerens retsstilling bør benytte udflydende begreber som statens sikkerhed som kriterium for vidtgående sanktioner som f.eks. udvisning.

Hvis man nødvendigvis vil lade hensynet til statens sikkerhed være udvisningsgrund selv for indvandrere med meget stærkere tilknytningsforhold her til landet end til noget andet land, så bør man i det mindste opstille mere præcise udvisningsbetingelser.

Underændringsforslaget præciserer betingelserne, således at udlændingen skal være domfældt, at dommen skal lyde på mindst 8 års fængsel, og at den klart skal være begrundet netop i de alvorligere forhold, som er indeholdt i straffelovskapitlet om statens sikkerhed, dvs. i §§ 98, 99, 101, 102, 107 og 109, stk. 1, samt i kapitlet om forbrydelser mod statsforfatningen, §§ 111 og 112.

De øvrige udvisningskriterier foreslås helt fjernet for denne gruppe af indvandrere, som jo har været så længe her i landet, at de opfylder betingelserne for dansk statsborgerskab.

Venstresocialisterne mener ikke, at der skal skelnes mellem forskellige former for lovovertrædelser, men at disse udtømmende må klassificeres gennem strafudmålingen. Derfor kan venstresocialisterne ikke gå med til, at en enkelt type af de mere almindelige lovovertrædelser gøres til særlig udvisningsgrund, så meget mindre som netop dette område (narkotikakriminalitet) i forvejen repræsenterer et lavmål med hensyn til retssikkerhed på grund af den udstrakte anvendelse af politiprovokatører, af langvarig isolationsfængsling, af lukkede døre, af underlødige vidner og af nedsat krav til bevisførelsen.

Tilbage bliver spørgsmålet om kriminalitet som udvisningsgrund i det hele taget over for indvandrere, som i øvrigt opfylder betingelsen for dansk statsborgerskab. Her finder venstresocialisterne, at der ikke er nogen rimelig grund til at opretholde en udvisningsmulighed, og at upræcise betingelser som »vedholdende grov kriminalitet« eller lignende kun vil skabe usikkerhed og fortolknings tvivl.

Der er – som så ofte bekræftet siden venstresocialisternes påvisning i 1979 – ikke større kriminalitet blandt indvandrerne end

blandt tilsvarende danske befolkningsgrupper, og et sådant kriminalitetsniveau vil det være diskriminerende ikke at acceptere.

Til nr. 4

Underændringsforslaget skal ses i sammenhæng med underændringsforslaget vedrørende § 22, som nedsætter de 7 år til 5 år. Den samlede konsekvens er, at den trinvis erhvervelse af rettigheder i stedet for at indtræffe efter 2 år, 4 år og 7 år, som det er foreslået i ændringsforslagene nr. 20, 21, 22, 24 og 27 i tilføjelsen til udvalgets betænkning, efter underændringsforslaget vil indtræffe efter 1 år, 3 år og 5 år.

Til nr. 5

Som ændringsforslag nr. 27 i tilføjelsen til udvalgets betænkning om besiddelse eller brug af euforiserende stoffer er udformet, vil man fortsat kunne udvise unge svenskere eller nordmænd for besiddelse af et mindre kvantum hash til eget brug, dvs. for en forseelse, som »begået« af en dansk statsborger kun giver anledning til en mundtlig advarsel på stedet. Udvisninger i disse tilfælde ledsages almindeligvis af årelange indrejseforbud.

Sager af denne art har til stadighed været skarpt kritiseret, også af nogle af dem, der med ændringsforslag nr. 27 i tilføjelsen til udvalgets betænkning på dette punkt har fulgt justitsministerens forslag. Venstresocialisterne må formode, at det skyldes den overvældende travlhed, som har præget det afsluttende arbejde med lovforslaget.

Efter ændringsforslaget skal brug og besiddelse af små mængder til eget brug ikke være udvisningsgrund, men ligesom når det drejer sig om alkohol, skal udlændingen kunne udvises, hvis der er tale om misbrug, som jævnlig har givet anledning til væsentlig ulempe eller til uro.

Det siger sig selv, at der med denne ændring ikke indføres nogen beskyttelse mod udvisning, hvis udlændingen foretager sig noget, som også for danske statsborgere ville være strafbart, herunder handel med euforiserende stoffer.

Til nr. 6

Det siger sig selv, at det i praksis ikke er ministeren eller en dertil bemyndiget person,